

Альбреско.

Між снідком місяцем малинові шовки
Прекладаються в сухку вишнево-синю.

Вони білі мліла. Некаре почлавки
Берлики перештять в проторії на вулиці.
Сен там у валяні де горю криє млі,
Славутиць Левіс в синаді віки сіюля.

А он з тії коси Маткуз і Карла

В Турегіну колесі Міраїна Вух етала...

В млілау на Ружот прядує нитяз млі,
Колалу по шевду швістни виши всі валоти.
Сторю кою вікна сміжій ниті і думки,
І згадує свої півавні перекоки:

Катринослав і стел... Довгас і Довщича...
І Харків з владю і Київ із шрам...

Остатній край знівоту і сажа сімубіна -
Вінчалов все в якісех шевраїні ага ахвеса млі.
І гур, що не там і я верну з напад

Імне півавно млі ружав і свої Ружот,
Що буде не такій нодмі млі млі млі млі,
Імшо в іоу насуфавъ з Дхоту.

Сино воєнщина. А синод має мле
Вотуєно-спілкує своїм збічу пхатину:
Лемків і Сявчань стени. А їх поре і поре
Золотодуш, Золоті у великдеу стени.
Заводіть, мати діти. Влізі родити.
Станиці. Кідаки. Бойці і грошадени.
Дел Козубі. Мелуєні. І парк і хитники.
Венюва. Квіндан пелу, розар і основені.
Беларос і Сербієв. Дніпровським і Корд.
Милени кітани Рук. Акаралієв Хлудово.
Велера у Мухом. Станиці і мелодія.
І Велуєні греїєвоті паремі нісис вєвоті...
Дел Келі і Дніпро. Мроєвоті і таєрїє.
Сопіє і Велєвоті пєвєлєв Автоканоу.
Мелуєвоті Сявчань стени оєнєко-злотїєв Кієв.
Келі і стени. Грєвєвоті на Кордону.
Зрїєвоті Делє. Дновєвоті цєвєв.
Скоєвоті повні діє. Задєвоті повні порі.
Купанєвоті на Дніпрі Двоєвоті Дєвє.
Ковєвоті і вєвєв. Сєдєвоті і Грєвєв.
Бєрєвоті Сявчань стени малєвоті мєвєв.
Зрїєвоті вєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті.
Вєвєвоті вєвєвоті. Мрєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті.
Мєвєвоті вєвєвоті і стєвоті вєвєвоті вєвєвоті.

А voce sola.

Вей-вей-вей, стени широкі,
Вей-вей-вей, балки далекі,
Мелі, роті, перекінні,
Вас вімєвоті, вас вімєвоті!

Корієвоті вєвєвоті вєвєвоті,
А вєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті,
А вєвєвоті на вєвєвоті вєвєвоті,
Грєвєвоті, грєвєвоті.

Вей-вей-вей, стени белєвоті,
Вей-вей-вей, балки далєвоті,
А на вєвєвоті вєвєвоті,
А засєвоті вєвєвоті нієвєвоті!

А вєвєвоті ієвєвоті вєвєвоті,
Мрєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті,
А вєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті,
Вєвєвоті вєвєвоті вєвєвоті.

Камеєрнослав. Куряць заводу.
Перед Дуїнро протязга мост
і задубивсь у тиї воді —
Скупіти, немов мілоси мост.
Проспектом ділянка шрамбай,
Вогні на ворі, дуги — вміз.
Але життя, життя немає
Мог, яке було колись.
Мог обекровлену сердечу
і кульсь у його лаві д'є:
Індустрієльну сирателу
і війська і комтів не стая...

Букен місцем. Провірэн
Шарі місь де тридцять літ
Маму на тат остя мій сід
За м шивсь мій і сам не знаю:
Буь сон поді, чи сон мене?
Камеєрнослав старий у мур.

Умер він роком із садам,
Дні комах в його роси.
Умер і дома мій і дрігелам,
Маб в іх мі захисті жини.
Умер з своєю скариното.
Іі Шовік не воскресив.
Міше зосталось де-що о жини
Кіда в мурі сиротот...

Старий дім.

О як постарів він, той дім,
Коханий храм мого кохання,
Храм постарілого світанка
На ранку темерівим моїм!

В домі тій наймиліше я був.
За хліба шмайт там продавався.
І там, ой леле, закохався,
Сірені в віні зазираю!

Але сеє з переліз.
Хор вєсь урив огнем кохання,
На око дуб-у гас смиркантис
Ніг мертвим сигом переліз...

То був з наймиліше. А вона,
Вона була прекрасна панна.

Кригало її зматтє: "Осана,
Осана, вродо осана!"

О як постарів він, той дім!
У землю вріс і похилився...
Стояв на роті і дивився,
Мов на руйнах пілігрим.

Потьомкинський сад.

Буд сад — тепер пустиря на ірнини?
Ігри і дивись: Дніпро, Серень,
Нам тий вми скаж сонця день
і — сум велетяний, сум надірний?

Пропав, мов сон, колишній сад.
Але і пенків, де ще там
В кушак пташки, де ми співали
Кимсь вселяють серенад,
Де в потаємній гарованці
Над Дездемоною кимсь
Я ігри плакав...

Ігри і дивись!
Дивись весь день, всю ніч до ранку,
І будеш бачити — пустиря,
Моста покинуті уступи...
Мов над ірнійни коли ігри коти
Кимсь розгорнутий місяць!

13
Не ирстори! Не ирстори!
Вно ірне залізний кіт.
Сем дохори-перехори,
Колелу, мов хмари тинь!

Колелу в пустині білди,
В колесертній дикій краї,
Де вкриває гори рідні
Дерева і могоди.

Де бжедавля омапа
Увимаєбти мели —
Тинь колелуров Сургана
На мовли ня коні.

Де Орев, адрель останній
Проти гурь у ми стівав
І евант тє рапок-рантій
В дар Отрахові стірав...

14
На стени! Візми електри!
Проманту в залізничі міста.
Російське кінє з'єднує
У повітрі темний світ.

15
Марсіане.

Спи-не-спію. Трясе, відає.
Мотототу - не продикуєт.
Ази до косми проширає
Ліжка боки. Ну та і тумб!

Цю смутно - піді мною
Мов ітаетно вночі.
Силе мовно дрібною,
Як пропелер: "... ікс-уфі..."

При слуханні: "... марсіане..."
Віз іде про марсіан.
Ну а нехай і до нас тале.
Мовила мове туман.

Спи-не-спію. Трясе, відає.
Мов залізом дік спере.
Зводит ноги. Затикає
Переєдиане неле.

Цю шову голос дружи:
"Марсіане... Ну, а чим?
| Силько ідуть слова | на туги |
Носа їм шире саамі!

Мак нависель, що куди їм!
Самогон мелем - з землі!
В, мати шову просити рідим
И куди тек, що ві-лює!

із мішка — до гетьманів;
із цесарки — п'явки з дві;
та ще і смірт'ю зме! В домовині
мертві викоті, не знаві! "

— Ну, це байка. — Ні, не байка.
І по цей ді нам час,
та вмічалась грезиві байка.
Ну, поді влірвався час.

Бач, як ділі відступали,
Викорудити в нас була.
Ті взяли і попустили
Смірт'ю у шапку... — Ну, діла!
Оп'ято-не-оп'ято. Півважко жили.
Мерліз на друшій дік.
"Попердак заборонили"
Да і каже стелювк —

"Потім арсиво отруїли
Матюгу всю. Поді — кінець!
Ну, та смірт'ю накурдили
В волю всі, не вільне грець! "

— От поді і марсідає!
"Да. Наука з і в нас.
В марсідає її не стане
Познаєти нам Донбас! "

Піраміди.

Ранок. Змітні краєвиди
Ді вкеселює.
Мілою що за піраміди
Кого шакт створив?

Ново-сирими штилями
Скупився камінь
Стамі врівень і димурдми,
Навінь вище їх.

Чи нові ти градопи,
Владагі створив,
Збуду вам вогонь
Діє світ згодним?

Ні, то, вадико врівень вогонь,
Щод ам діє діїтми,
Навернує миі вогонь
Машмагі проти.

18
І стогать вони в околі
Мазалок-осель
Не безірніи видпоки
Мрійнии свої му стелі.

Мрійнии свої старого Валу,
Соринків кам'янист...
Та вони віщуть силу,
Силу днів нових!

19
Вароном плиту по степах.
Степня навколо полові,
А небо з темною ліліє,
І пише сріблом по горбах.
Курить димом. Небо з просянкою
Хмельне похмільє видпоки
В огні навоєне підсотеки
І, ще не влившись, розіхав.
Не погали ще літунії
Декої праці відправляєт
Заводи Гори. Влетарії,
Подійні Смерті, тиво спідав.
А степ все дали і дали степе
Барвистий кимі. Он ліски
Відчелів балкамі. З осони
Морену в річки скла весел.
І плиту. Плиту до Синца -
Мукашів дудів давніт років,
Мукашів вийтєт своо істоків,
А лідже... лідже і кітєт.

20
x Завойщик.

Родитику я, а не пан,
Потрідую мало:
Кашлю, ламаю, хліб та й бан,
Та хліба шмаг сама.

А одеська? Дня тепла!
Єд ти, душе мила,
И без одеси до віла,
Мужи потом тіло!

Сарани в двісті п'ятдесят
Як мушкет в осадно,
Копадеш, ні даць, ні в зяб,
У людей б'ють...

Рай та й воді! У завії
З шурлу лізем вогню.
Закріпиться там і дим,
Будь без розмову.

Лізе в ві, горло пил,
Газ спірає груди.
Із костей твоїх і знає
Нім тебе - з усюди.

21
Нім ти кров... Та те дама,
Бий в фелетонну душу!
Вігнотки тут нема:
Норему видать мушу!
Кремеш кайло. Милотитв
Як сонним очам.
Вниз в тебе уркотитв
Антрацит потоком.

Вісім будеш так вода
Та поді і багата.
Оттак як в камі десь одик
Ти не тде за сто?

А на верт як понаде,
Коркнеє соху в віі,
Тю і сонце заплотеш,
Вже не скажеш - кітеш...

Ось і ввесь немудрий скаб,
Груди та киблиці.
Тю, а ви там тро алмаз
Клетете дурноті.

В вас алмаз на диві,
В нас - у фелетонній,
У напруганій руці
Та вольгій стині!

Мама, брате, не жона
В теплий бокал.
Мама - прирва, сатана
В горнило зубам!
Мре нас, кидна, ах медитири,
Крайо її у зуби!
А за те є ти монитор
Кери ван і зуби.
А за те у нас судулов
Фабрики і заводи,
Ну, здоров будь. Мурфонуте
Кера нам підходить...

Міснадзятъ.

Ток, було... і часом з перцем!
Ркою тепер здається.
А здаєш, - поїд серцем
Мов таюха в'єтвар.

Мре таке було - не знає,
І зб'якнут не сила.
Дошцину у край із крає
Ковіда замочила.

Ми - до дієт, ми - в реєстри.
Кров'ю Дік розливає.
Анде, мре скажені коні...
Сам з собою с'єтвар.

Роз сику в полон зобрами
Стариків. Взятих
і аркаком пов'єлає,
Мов собак, по шилт

Кривели під беріз в ставу.
"Сєт!" - до командири.
"Ано?" "Бавки." "Усі в отставу!" -
Зв'яктує, мов ступа.

Косек на своє в два слова!

Ну! "Матрув рукою.
Рад і всь! і всі до сагоду
Вамми ч мазкою.

Іх міскадучь дум булі там.
Всіх перерубам.
Іх оди і всі шокотом
Всі міскадучь внам.

Іх оди. Нова рісачи
Віксини і лампаси...
Оттакі діла вубам
В камолу Собасі!

25
Порний - Вісому.

Я - робітник. Але забота
Я не люблю
і ко-проснецьки, дес підхода,
На нім роблю.

В дилу, і смороді, і задусі,
Як всі роблю
і шци, і грот, і всякі трыси
Всіх мілом н'ю.

А і я люблю і лод, і тини,
Простор і світ.
Люблю поле, лог садом дилу
З дитинстві іт.

Люблю сім'ю і свої шенду...
Ли до кибчик -

Митам - знаю може лоду?
Ітубу дес нит.

Ітубу гором і лоточам...

І горна дил
Дил мене патне не дуркам:
Мрунет з нил.

А вам - то здаєка здаєбис,
Мо в нас - куди! -
Інас мутка праці мейбис.
А іди своди.

А-ну візьмем у руки молот.
А-ну подмис.

А що, бабка? А ти ще мови,
Як я комусь.

А-ну побачи довгів водичку
Ну, що? Не мед?
Оно до розриву людичку
Не їти вперед!

Ну побачи, як понадрякає,
Немов дорощи,
У мене знаєш? Бо не з'їдали
І я, як ти...

Маж ось, побачиш, - заводка
Як не мовиш
А побачи, маж ось, як ніг ходи
На ніч робити!

Як самосон? Не дурне чує
Річ розуміє! -
Як вільний час - якому до куду
Відем і там.

Ходу до куду і до мого.
Бо і вільний я
Дуришину не вернує ніколи.
Оце і все.

До дитерсе первісних.

Ми добро, добро Донушного
Ім'я імені і деє слезав.
І ніз окрила землю мого.
І ось наєш, ти зовлишав
Дінець у темряві. До мого
З кривого б'єра зійшли
І по євоньому по мого,
Немов по килиму, нічим.

Не знаєш, що, мій б'єра,
Що поєвали ти мого?
А перт мого б'єра р'єра
Могоєш р'єра мого.
І я мого, що мого д'єра
Дієт, б'єра мого,
Війкує мого мого і мого
І мого б'єра мого...

Мре мого мого мого мого
І мого в мого мого мого.
Мого мого мого мого мого
Ми д'єра на мого, мого мого.

28
Враги і царява... Товариство
У мене задумано казати...
І ти і серце нові і величаві...
Ти не знаєш все? Ти не знаєш ту,
Сучасний мандрівнику? І він того?!

Вікно. Спук-спук... "І що там?" "Не-має."
Мукаєш дітсва золотого,
Кохати усіх діти!"

29
Благоволіть вас, іса і ворні,
І сиви дачі і піски!
Благоволіть вас, ясні пружини
Блакитної води ріки!
Благоволіть вас, оту магію
Калюх далеких мідані
І сивою сивою на моголі
Отут, в далеко-давні дні!

Благоволіть дубом біли,
Дінує приводні берези,
І ви, озера яскраві,
І ви, отелі рені мурі!
Благоволіть білі дубом біли
І квіти теликі, і дні ясні,
І широкі кародні, і широкі великі
На предковізній широкі!

Душев вас благоволіть,
І він до вас вас зовсім,

30
Вісному пісню вам складат,
Душі шлюбіваним псалом,
Мсамом мандрівника аумного
На мезмах в'їгавсиди кімь,
Мсамом останній... Білви кілого
І уривсиди до вас не мій!

31
Не був ом цімь труду хлб мїт,
Ма ще і псалв. Води не мало
З дікь до Дону поб'їкано.
За ці гаєи змїтєвас свїт.
А тут усе, усе те саме -
Природє ма і ладє мї.
Мїмь породилас дігали
Колєкї хлбнї мїлїдї.
Колє хлб влєр - новї трїдї мєб,
Нов рясїмє дітїмє обрїсє,
Урїсє і трїсє породї мєб
І всі мї срімї, мї дулї.
Боранї мїкї і Бєрїсї мї -
І незамодїтї і замодїтї -
Мїлєт, Бєвартїмї, Спїтїкєлєцє...
Водом нєв всїт дікєцє.

- Що єк землє? - Ма єк? Так самє.
Мамїс'євєсє у нас кєлє.
Самї трїдї мєсє пєкєлє.
Урїсє рєдєлєщїкє самє.
На дулї мєсє дєсєлєсє.
Булє в'їгавє, ма нєдєрїсє...

А ось не вогор, а на снід
Нічого нам бран. Та не зачне.
Були в дубалбузек не такат!
А що? неїм - скабати урік.

...- Все кабуки ще не поспіли,
А то і такіми угостили,
Що ку! - багато є і в іт
Мит кабуки і динь в Герсоні.
- багато є, та не такат.
Ще ж - ками, гідкі...
Щастіи, смік.
Дума некаге на долорі.

Колі і не зморшки і сивина,
Не самогои замісць диня
Ли то каденної горілки, -
Скабав ді: злік келер і отстілки.
А труду див н'ят митку ле літ,
Як урвав в "Присіні" первоту віт
В-встанкє з. Як полукриві
Зірали асари і бранди
В "Макиме-реї"... Ли думи ти,
Думе мов? Це ж не дурниця!...

Дирієли тут. Думи гармади.
І рудно рвалася каботі.
І не одна под сиром мити
Схандлась з'ятом ирровою.

Менер тут тима ліковієна.
Дікєць тимаєтьєи красою.
І сонє радієсь перекмєна.
Двемєрїє одвієкєо евалєо.

34
На Караульній могилі.

Ого, які курячі димми...
Студи з Луганська видко.
Ступили так далеко ми,
Що де-кому й забидно.

Я знав Луганськ сім п'ятдесят.
Старий завод напрокни?
Курячі димми з хатами в лад,
Луганськ димми, лоб сонний?

Менер дивись яка мітла
Ще вітри стояла,
Півчезомі неба хандла,
Щод стеним повилає!

Бач дрого, мене вітають там
Студи аж, до моря ми.
Нове життя у Ембел там,
Нова там діють сили.

35
Кому єсть десяти літ
Студи, мандрівнику непанни?
Заб'єшся ти - в свій край котакни,
У цей сшафни, забучний світ, -
І ніде не ходит сшаф
Красот душу найкада,
Владат мене: "Гульєт сшафни
Він тут келєс, на цит шрат!"

36
Мав. Меху. Вислухавши ти
Срідє старо-сильо джеринь.
Не сльва мовити не хорю
І вору мучити на вугах сльв.

Меху. А сьогод, тамтмає
Оби ~~тамтмає~~ ^{перемєво.} Вси ти
Кор давно ів ставит не має,
Всмають у сдївї и мємони,
Дєф не мамї і не тамї,
Кєм, дєж, дурї стєвї —
Всмають усі цє повмірам
Отум, мєв квіти по сльвї.

Мав. Меху. І нїбї цє:
„Ти не заснув бї ти на вїк?
Ли в колєтє мєв класову
Мєв нїчєм, звїжкє в цєрє втїк?“

Не знаю з. А, я не знаю!
Дувєшє, як вїжєтє посадов.
Дувєшє, як вїжєтє морє.
В-о-о! Цємє далєкє вїжєтє.

Меху! Корє такє прєкрасє
І цємє такє нєчєвєкє стє,
Мємєтє, — отє прємїнєтє дєсє
У океанї мємєтє стє!

37
Слїцєтє мємєтєтєтєтє.

Кємє вїжєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Цємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє
Мємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
І мє, мємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Вїр дєдєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Зєдєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Цємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Слїцєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє.

Мємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Слїцєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Кємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Слїцєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
І нєстїтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Дєдєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Мємєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
Слїцєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє.

І мє — дєдєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,
І дє, мєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтєтє,

А корі, де є велику гутітні
 В чурніа сімроніа стоїт.
 І з нас скідаєтоса веліко,
 Мовчє оє прісвогінє ясна,
 Лодскєго вєсєвнє мука.
 В думат є нас злїтє вєна.

Станиця.

Стїїт над дєром станиця,
 Корїтї звїлїсь до води.
 У стєн, на нїскї, ігнєтє садї.
 А в цєй мїрї - цєрава і дївїцї.
 Маїгєт. Старїї правїлїнї дїм.
 Родїтє радї нїтє рїдї.
 Мєлєр нїва опанїчєла -
 У курїє ордєнї - вїдє нїм.
 Станиця дїмїтєсь. Родїтє;
 Кавуї нївїдї сїарїт.
 І рєдєм - мєрїтї мєлєдїт.
 Злєвїа нїгєтї нє нїмєтє!
 Мовїтє нїгєтє, нє сїкє.
 Нїзє і нїкїм нє злєдїтє нїкїм.
 Старї сїкїсї - нїтє корїтїч...
 А нїкїм нї сїкїт дїлєт нїтє.

40
Кому я став мідь котакам,
Було весною з ^{три роки жув} хлопцями
В мугат ходив.
Все ревінь-коріню мукам...
Родіткми він.
А як піднеси його - не знами
Всі, як один.

Але ми впрямі зав'язав,
Моє канадські
На корінні мої, як він закладивши,
Мов лог в едеи.

Мов зарозовані мукам
Ми в мугат мугат
І гудя-коріню мукам
Мо чімит дидя.

Були мові мали ми діти,
Кувобови цвіти,
І мово каи було леміти
За відром в сід.

Мне час муків - родіткми ками
Нічим в дитя
Моваринні мрі. З літє ми
Нічим і з.

І гурь, мов фвілі, покочинни
В еси мору,
А все маринно корінни
Мукам з.

Мукам в мандрат граи та сиві гук,
Мед не в мугат,
Мукам в гудят поєни гук,
Детив серця.

41
Назад вертаємсь дошуканом.
Все дарув з, за чим мугав.
Бо не чевом сумно -
Сам дієсно все переводив.
На захіг ми ми впрямі по мпалак.
Була дорога - мов сиріла
І міді писали в ітєрпалак.
Ловітмь родісно мила.
А ми ідем і несли з собою
Моє хто ирідатма дуб забрав,
І свідні сивгати мортон
Нас камигалим на Догкаам.

І був один з іх... А ніколи
Мов не збути вше по сумно!
Встаккми нем, до сні, до дню,
Встаккми всі мров мє ^{встаккми} уцєрм.
Мо - сесирин оди. Квємь вона там
Налеа в стєкнє, мє до грєд.
Мєла мєнєр дєрєї і скєлє там...
Поснодартє так собєод!
І мїєдєи сїтєи, мєрїтї сїтєи
Свїї всі фартє Нєрєрєи
І не зазнаєи і мїтї зєїтєи,
Стєфєи ітєа мєдєи свїїє зєїтєи...

А ми, що тім свої доведем,
Лічили часта в кім своє,
Ті штурком, штурком, право і стали,
І кожен карізно зміє!!

Смогли з вулиці і дивились...
І, міленькі змії з мовити: "урод!"
І всі світлим потьмарились.
Але зморенув їх. Та було і
те краще витякати: з сього
у даль життя і їх не поміє,
Куди залізний щель сирілом
Нас вів на захід через ліс...

І йшли ми мовчки дощадком.
І перед нами вогні час,
І рини думом сучком
Вривавала владно нас.
І з несподіванки спикнулись:
Ключок по рельсах передіг...
"Шак!" — ще дібали заслутились:
"Дорогу сум нам переліз."

Нова столиця.

Не має вищій краси
Столиця наша скоростіла,
Ота ма шурона, сита і біла,
З коси з косою залісць коси.
Була перекурком вітра,
Свободні, гадь, уще вона —
Набралась соресу. Динина
Зневажає люди. Зводе вогню
Милотню брови і дих,
І дик батарний роспуская...
Поворити — думали, що має.
Бо не слова у неї — крик.

Кроте тепер, мол кнеопанца
Довномилого часу,
Взявсь наводити краю
І в себе скарідь пурпурю панца.
Вскрида її... Залисць того
Асеравти на себе козакани

44
Сарджуні феде і думали
Усе просяклася його.
Барами маючи одягає.
Іка си дімтно - не пугней?
Колесі колесом нехай,
Менер на те часу немає!

Раме здорові і апетит
Новозвездної сільграді,
Нових часів Семирамиди,
Таки, що їсть вона і грає.
І те ти шроти іі не шкодишь.
Нує, некаже мармалад...
І мієски і туди в неї сад
Не в мізгу воню. Медві ходишь.
А в тім - новозвездної і краса!
І в селівній мелемореї.
А іє, та іє рудода і тирелі,
Віє неї - тиво і ковбаса.

45
Поет.

І бруд, і темряву ітхитис
Ми пересвітлюєм в хилері
Краси набутенної і в кадлані егері
І в ідемі Довфліт ромом погудити.
І в світоарії орнаменті,
В повелі руді, ритмі, Змік -
В безмилісній тасу і моменті -
Ми укладася сими оди:
А - дух і все виліні і віг меле,
Усе переле і переле.

Христя Алевська.

Дивився я в парк на матово-сніжному
березовому порозі з кльонами,
і неспів віла крає її нізеньку,
і думав: вона то мідя наша.

Бурхав і стогне наш хор темломисний,
Риснівує знів, не до году.
і кінцею брешуть в кім перетвік сріблястий,
Як мрія про отрачену згоду.

Харків. Парк.

На заклик.

Я ніколи не бувал
турбадуром влади,
Ма й мене й не попадав
З криж у водостаді.

І довсь з вирушав
В наслідок до сиволиці,
Щоб собі там не уридбав
Туреців дві котлиці.

Микої Шевцову

На спомин берега
5 серпня.

Вадучу при смерці снували,
А їх алмази світали
Над містом тако простою —
то побити, то вгадати.

І щось було в тій грезі тій.
І казали ті очі
Мені мити, да вбивати,
І інших друзів, інших дні.

І серце рантом задремтало.
Задрало щирі братні снів.
І враз само заворожило...
Ах, скільки я склав їм епіг!

І не скадав я ні половину.
І я нікого не скадав.
Я тільки очені жарити
Колотили слово, роздумав.

Було одно для мене ясне:
"А все ж, своєму на перекір,
Життя — принадне і прекрасне.
А все ж людина, все ж не звір!"

Урок на ганку ми стояли
Над містом високо вгорі.
А в елі побієно простою
А мати ми звітню Митярі.

Земля.

Пливають, летять поля - бур'яни та бур'янами.
 А те посієно - повисхло до стебла.
 І тижки соломки дитячими очима
 На сонці дивляться і мліє від тепла.
 Косо шкрябає грудки суфі збиває
 Відвертний хлібороб: "І знову недорід.
 Некаре мли і дощі, а баг як висихає!
 Як уривається що в'яне - хіба самі посіє?
 Пливають, пливають мли. Бур'яни та бур'янами.
 І ді вульки п'ють несієні мли.
 А, скільки ж є її - та коли і перед нами -
 Мії пустельної землі!

- Це треба продумати. Бо це аж за Богдана
 Народна не має гортань до землі.
 І земля ось тепер тільки народу дано:
 Терти і обробити. А працює мли.
 Думаєме тому? Тому, що хлібороби
 Не всі поміли селян. Багато є таких,
 що працює стеною і не смієти ти до внодоби,
 Як мли волам зрешт. Вока не кадить їк.

А справитий хлібороб, що аж тремить до неї,
 І оми коло землі робити не дають.
 Бо казують: він куркує, визискує з ідеї,
 і зовсім від землі відто сніг до штибляють.
 А що з того? Мли стоїть на полівину
 Не орані. По їх усюди бур'яни.
 І обертале мли в пуськи України,
 Коли ж то мли іти ти, оці жсти мли.

- А баг, годю так. Земля уи державна.
 Перед державою не мли сего вона
 І виправдовує: що-ва була, як давно,
 і робила, як сніг. Що справитого жерна
 Мли ти ризнули знов, і сміття і полове.
 Рує і те зерно держава поділила
 Коли ж уривається, коли жерно штовбе.
 І земля буде всім поді ка світи зтект.

- На що скочує мли? На що земля казіє?
 Аї ходять мли і з мли і там до того.
 Іде в нас дім і мли і мли і мли,
 І мли по всім, такою, що ото!!
 Умоля? А це? Це уриває всі умоні:
 Поповани мли, водний хлібороб.
 І мли релігійні - туркани візії оній
 І скітський рід ризко мли мли сего.

52
Пливають, пливають пош — буряни та бурянами.
А де поцілю — поцілю до Стефана.
І тільки сонячній окремим очам
На сонці довітає і мліє від тепла.
Пливають, пливають пош, жукнуть удаць ланам.
І ви сучко п'ють несієні жвані.
А скільки тут дивів за нами і перед нами
Ще і не дішло на цій землі?!

53
Стара столиця.

Вдмитів скорбної добу
Старого стилю Візантії:
Екстазні очі, довіє вії
І содомової брови
Над переписом сирого змигала.
Уперто стиснені уста.
Не знаєть — вакханка чи свята?
Чи жінка віє, а чи гермілка?

В жалугій прищара ситі вона
Мерас захоплено на лала
І на ліжку шлюбки полегала,
Чувшишів піяного вина.
І шор-рану вона доводо
Вспавала з ліжка... Корний птах
Сидить у неї у очах
І німо крикає відого.

Меня, у ситий роздова,
Вона уривала, пошарпіла,
І таямо судитися сь діла
її турботна шовва.
А все змивить її надія,
Що знову дідатиме вона,
Як не Мейлорі, чи Матна,
Мо Малеріана, чи Тамна.

І на Хрещавині вона
Що-дня свій сь-воє віднесирує:
Сидить там жінка, і сьлиця,
І щось племе, така амушпа!
А на грудях плакат у неї:
"Голодна": Може хто подасть.
І подасть їй певну чашу
Автомедрантні аргументи.

55
До Львівська, 27.

Милон красон внутрішнього
освітлення осяжкою,
Водилуру підручку Дурдуківсь
Кому і всім, хто хоче її
на небадуб.

Міжмі заливом і садом.
І сьмагі, і діти.
Мов ідеїсь мака аперьох
Дли жистити відкримши.

Є в ній Неситор - на нибу,
На горі - Коленський,
І несе в жистити красу
Модик велеменський.

І тьомом тьам сьвідом
Сьорунко серед дьору.
Дав іє Бог вік Дьовей дьамь,
Ктми не вьид, а вьору.

56
— Послушайте мене ви, гори сині,
Послушайте мене, ліса зелені,
І сивий Дніпро, ти арміє до мене,
До вас я промовляю буду німі!
Ви знаєш ті гаси, коли сподом
В гарт у мене ідоли Дамбога.
Ви налізайте добу Сварога.
Перуна гнів на селі ви приймали.
Вки перші бали, як зорилишало
І сиво хресніть над храми міді...
Скажіть же ви мені, скажіть: яким
Мовили силами хресни ти Іакимало?

— Не знаємо! — скадали гори сині.
— Не відаємо! — режми ліса зелені.
— Радіє шов ці дні в огарт у мене —
Скадав Дніпро. — І бачу тільки мімі.
І заревела гудки неса мовити,
І понеслось піч недеса мукою:
— Мо-ли, мо-ли! Валізною рукою
Усе руїну, ви ми-то, ми-то, ми-то!

57
Кіївщина.

Біжклаті зрешки назад, назад.
Пливуть прося, летять баштани.
Метнувся тополь керушки рід.
І знов пош, мов на екрані.
Гек гент майдесть муторі.
Отруєх пиле до залізничі.
Насуєх оверох ківгарі.
І гуєх дівета до куліци.
А ось пиле набуєх дір,
Месе повітря арміє мке.
І саріть — муроситори вобідоєх зір,
І саріть — диванки свіжо-мідієне.

Ми летимо і пиле гас.
Уже в бачках мідієх мімі
І золотий иконостас
І мовляв курний мистець до нас!
Стає на обрїї му сідати.
Змішався з сивкою газрєць

На смугах зреша і зреша пагі.
 Поі? в нязнак турчанець
 і тле шурду по змуні твояі.
 і місце в кедо ізііць,
 Нігдець ще заходь високо,
 Не соше дубицьа бесою
 і ситиць клар солоду кров.

Валізний цвуктарь.

Дено. Бур'ян. Пасушань коту.
 Не релсаць дітиць шведондась.
 А там - підати паровоти
 Рукою валкою сновидь.
 і сківаць ік! Ікі іржаві,
 Ікі обшарпані воти,
 Ікі уроти і кецікові
 Ікі инваліди двічурти!
 Вони своє одпрацювали.
 Не лавуру двігали воти.
 Валізну силу викрадали
 І мертвий час і час війти.
 Мешер на цвуктарі. Нікому
 Нідець діє до ік шема.
 - Стари, придамти мені до лому.
 - Заємать місце мені дарма.

Сталъ з в котлі і дубицьа
 Не недобитків трудоват.

60
Думок заботкии нито баба
Въскіе новітні ково іт
І земь земіе в воду ки дані.
Омьв, дубава и думав и,
І думав яко, дес негаси:
Оно и пуротмиса сина
Дода неку еді. Кеніла
Корис егерія у іи
Потога сина келоміла
Ма рас леуру Керга новій,
Молодшіи змїні прауговані,
Омаге доводуні до пунітис.
Мага кьото стького мабїи
Васїтна лотка сть ітис.

Омьв, дубава. Корисе егис.
Рейдвот велкє ітис івїтїи вєис.
А нево все нїе соузем крїмо,
Шу має імєлїи и дес неїмєлє,
Бєлєсєобє ітїи нєгєрєвєи.

